

мисълъ го притисна. Досега той си бѣ обяснявалъ друго-
иче внезапно си изпращане въ Срѣдецъ.

Бѣлиятъ жребець нетърпеливо изпрѣхтѣ, почна да
рови съ дългия си строенъ кракъ.

— Значи, отивашъ въ Срѣдецъ! Тогава? Пакъ ли
ще се отложи деня и часа? — тя леко потупа коня по ме-
кото кадифе на ноздритѣ.

— Не смѣя да се не подчиня, за да не събудя подо-
зрения. Ако имахме днесъ вестъ отъ Иоана, че е потег-
лилъ съ людетѣ си, днесъ щѣхме да обявимъ бунта. Пра-
щахъ преди малко брата си Драганъ въ дома на Конгу.
Нѣма никаква вестъ. Азъ минахъ за насамъ презъ забѣла
отъ тази посока — и той посочи къмъ югозападъ — и
пакъ презъ тамъ ще се върна, като заобиколя стенитѣ и
поема направо къмъ Срѣдецъ. Ала съмъ наредилъ така.
Всѣки денъ по единъ нашъ човѣкъ да трѣгва за Срѣдецъ.
При първа вестъ отъ Иоанъ и Александъръ, азъ потеглямъ
съ войскитѣ на Срѣдецката крепостъ. Тукъ оставямъ да
ме замѣства капетанъ Проданъ. Въ него можешъ да имашъ
пълно довѣрие. Той ще дигне конницата въ уречения часъ,
за който ще съобщя, щомъ получа вестъ отвъдъ Истѣра...
Не разбирамъ защо князь Иоанъ се бави още...

Отново прозвуча нетърпеливо призивътъ на рога.
По-близо отъ преди.

Двамата се спогледнаха. Мария се отправи да при-
бере коня си, който пасѣше наблизю.

— Трѣбва да си ходя. Искамъ да посетя и една тъ-
качница, за да печеля време, докато Ожие вземе повечъ
пѣтъ. — А сега... довиждане. Кога?

Гласътъ ѝ леко треперѣше. Тя внезапно извърна
лице, забила очи въ земята. Съ буенъ поривъ той я при-
тисна до себе си, обзетъ отъ дълбока тревога. Щѣха ли
да се видятъ вече? Колко тъмни и опасни дни го раздѣ-
ляха. Колко страшно и незнайно бждеще.

— Марио, — пошѣпна той, — знай, че каквото и да
се случи, до последния ми часъ мисълта ми ще бжде за
тебе...

Ся неочаквано движение тя обви ръце около врата